

Arrest

nr. 294 227 van 15 september 2023
in de zaak RvV x / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. HAENECOUR
Rue Sainte-Gertrude 1
7070 LE ROEULX

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 12 september 2023 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 7 september 2023 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 september 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 september 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. DENIES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat F. HAENECOUR verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker verklaart het Belgische grondgebied te zijn binnengekomen in 2015.

1.2. Verzoeker dient op 9 februari 2015 een verzoek om internationale bescherming in. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neemt op 24 mei 2015 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.3. Verweerder neemt op 15 december 2015 een beslissing tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.4. Verweerder neemt op 6 februari 2022 opnieuw een beslissing tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Het hiertegen instelde beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wordt bij arrest met nummer 277 663 van 20 september 2022 verworpen.

1.5. Verzoeker dient op 3 augustus 2022 een aanvraag in om gezinshereniging met zijn Belgische echtgenote, op grond van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Verweerder neemt op 31 januari 2023 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

1.6. Verweerder neemt op 7 september 2023 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Deze beslissing, die de bestreden beslissing uitmaakt, luidt als volgt:

“Betrokkene werd gehoord door de politie van PZ Rüpel op 06.09.2023 en In deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer:

[...]nationaliteit; Kosovo

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen®, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

13° wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf.

De betrokkene is niet In het bezit van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene diende op 09.02.2015 een verzoek tot internationale bescherming in. Dit verzoek werd op 24.05.2015 afgesloten met een beslissing weigering inoverwegingname van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen. Op 16.12.2015 werd per aangetekend schrijven een bevel om het grondgebied te verlaten per aangetekend schrijven aan betrokkene betekend.

Op 29.10.2021 diende betrokkene te Boom een verklaring wettelijke samenwoning in met de Belgische onderdane L.R.. Op 02.07.2022 huwde betrokkene te Boom met L.R.. Op 06.02.2022 werd aan betrokkene een bevel betekend om het grondgebied te verlaten.

Uit het interview van betrokkene en Mevr. R. in het kader hun aangifte huwelijk op 03.05.2023, verklaarde betrokkene dat hij na de weigering van zijn asielaanvraag, niet meer is teruggekeerd naar Kosovo en al die tijd bij vrienden in Charleroi heeft verbleven.

Op 03.08.2021 diende betrokkene een aanvraag gezinshereniging in met L. R. op basis van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980. Deze aanvraag werd op 31.01.2023 geweigerd omdat de referentiepersoon niet beschikt over voldoende bestaansmiddelen. Deze beslissing werd op 06.02.2023 aan betrokkene betekend. Betrokkene diende geen beroep in tegen deze beslissing.

Uit het administratieve dossier blijkt dat betrokkene zich op 06.02.2023 op zeer agressieve manier gedroeg aan het vreemdelingenloket van Boom. Hij sloeg het plexiglas van het loket stuk en verwondde daarbij een medewerkster. Ten laste van betrokkene werden die dag door de politie van PZ Rüpel pv's opgesteld voor opzettelijke vernielingen en opzettelijke slagen en verwondingen. Het incident verscheen ook In de media (zie onder meer: <https://www.vrt.be/vrtnws/nl/2023/02/06/gemeentehuis-boom-gesloten->

na-ernstlg-geval-van-agressie). Het plegen van dergelijke feiten wijst op een gevaarlijke persoonlijkheid. In hoofde van de betrokkene, die de openbare veiligheid in het gevaar brengt. Gezien het gewelddadige karakter van deze feiten en het totaal gebrek aan respect voor de veiligheid en het psychische welzijn van de medewerkers van het Vreemdelingenloket van Boom, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Van gemeenschappelijke kinderen met zijn echtgenote is geen sprake. Betrokkene toont niet aan dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben met Mevr. L.R. en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in zijn land van herkomst of een ander land waar, die zelf van Servische origine is en dezelfde taal spreekt als betrokkene, beide kunnen verblijven. Het louter feit dat Mevr. R. niet kan gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Kosovo of een ander land waar zij beide kunnen verblijven. Zowel betrokkene als Mevr. R. wisten dat het gezinsleven in België van af het begin precair was. Het is immers eigen aan grensoverschrijdende relaties dat een van de partners het land waarvan hij of zij de nationaliteit heeft en waar hij of zij verblijft, dient te verlaten. Het gegeven dat één van de partners zijn of haar job zou moeten opgeven, of enige aanpassingsmoeilijkheden zou ervaren op economisch, cultureel of linguïstisch gebied, maakt het immers niet onmogelijk om elders tewerkstelling te vinden en er een gezinsleven te ontwikkelen. Uit het interview van betrokkene en Mevr. R. in het kader hun aangifte huwelijk op 03.05.2023, verklaarden betrokkene en zijn echtgenote, dat Mevr. R., voorafgaandelijk aan het huwelijk met betrokkene, samen met haar ouders, haar broer en haar zus naar Kosovo zijn gegaan om betrokkene ouders te ontmoeten. Aanpassingsmoeilijkheden of het verlies van tewerkstelling maken immers geen onoverkomelijke hinderpalen uit die verhinderen dat het gezinsleven elders wordt verdergezet (RW, nr. 181.244 van 25 januari 2017). Mevr. R. kan er uiteraard ook voor kiezen om in België te blijven en met betrokkene contact te onderhouden via mail, telefoon en andere moderne communicatiemiddelen en via periodieke reizen naar de plaats waar betrokkene verblijft.

betrokkene verklaart dat hij eveneens in België wonende neven heeft. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen meerderjarige verwanten gesproken worden indien, naast de afstammingsbanden, een vorm van afhankelijkheid blijkt (EHRM 9 Oktober 2003, nr. 46321/99, Ilvenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, nr. 273191/07, Onur/Groot-Brittannië; N. MOLE. Asylum and the European Convention on Human Rights, Council of Europe Publishing, 2008, 97). Andere gezinsbanden, bijvoorbeeld tussen meerderjarige broers en zussen, tussen meerderjarige kinderen en hun ouders, tussen ooms of tantes en neven of nichten, enz. vallen pas onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM in zoverre bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond anders dan de normale affectieve banden (R.v.V. nr. 142.746 van 3 april 2015). Uit niets blijkt dat een bevel om het grondgebied te verlaten betrokkene zou verhinderen met zijn in België wonende familie te communiceren via moderne communicatiemiddelen of via bezoeken door deze familie in Kosovo.

Betrokkene verklaart niet medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 22.02.2022 dat hem betekend werd op 24.02.2022. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Betrokkene diende te weten dat het beroep dat hij tegen dit bevel indiende geen schorsende werking had. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Uit het administratieve dossier blijkt dat betrokkene zich op 06.02.2023 op zeer agressieve manier gedroeg aan een loket van de dienst burgerzaken van Boom. Hij sloeg het plexiglas van het loket stuk en verwondde daarbij een medewerkster. Ten laste van betrokkene werden die dag door de politie van PZ Rupel pv's opgesteld voor opzettelijke vernielingen en opzettelijke slagen en verwondingen. Het plegen van dergelijke feiten wijst op een gevaarlijke persoonlijkheid in hoofde van de betrokkene, die de openbare veiligheid in het gevaar brengt. Gezien het gewelddadige karakter van deze feiten en het totaal gebrek aan respect voor de veiligheid en het psychische welzijn van de medewerkers van het Vreemdelingenloket van Boom, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

4" Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 22.02.2022 dat hem betekend werd op 24.02.2022. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Betrokkene diende te weten dat het beroep dat hij tegen dit bevel indiende geen schorsende werking had. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Uit het administratieve dossier blijkt dat betrokkene zich op 06.02.2023 op zeer agressieve manier gedroeg aan een loket van de dienst burgerzaken van Boom. Hij sloeg het plexiglas van het loket stuk en verwondde daarbij een medewerkster. Ten laste van betrokkene werden die dag door de politie van PZ Rupel pv's opgesteld voor opzettelijke vernielingen en opzettelijke slagen en verwondingen. Het plegen van dergelijke feiten wijst op een gevaarlijke persoonlijkheid. In hoofde van de betrokkene, die de openbare veiligheid in het gevaar brengt. Gezien het gewelddadige karakter van deze feiten en het totaal gebrek aan respect voor de veiligheid en het psychische welzijn van de medewerkers van het Vreemdelingenloket van Boom, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene geeft geen reden op waarom hij niet kan terugkeren naar zijn herkomstland. We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonst. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in (land waarnaar hij teruggeleid wordt) een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING;

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken:

4" Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 22.02.2022 dat hem betekend werd op 24.02.2022. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Betrokkene diende te weten dat het beroep dat hij tegen dit bevel indiende geen schorsende werking had. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er Sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om hem/haar aan boord te laten gaan van de eerstvolgende vlucht met bestemming Kosovo."

1.7. Verweerder neemt op 7 september 2023 tevens een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod van drie jaar.

2. Over de ontvankelijkheid

De bestreden beslissing houdt een maatregel van vrijheidsberoving in, zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid, van de Vreemdelingenwet. Dit wetsartikel luidt als volgt: *“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”*

Voor zover verzoeker zich met zijn vordering richt tegen de beslissing tot vasthouding, staat op grond van artikel 71, eerste lid van de Vreemdelingenwet enkel een beroep open bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van haar verblijfplaats.

De vordering is niet ontvankelijk in zoverre zij gericht zou zijn tegen de beslissing tot vrijheidsberoving bij gebrek aan rechtsmacht.

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen. Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, er sprake moet zijn van een uiterst dringende noodzakelijkheid, een ernstig middel en een moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt: *“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terughoudingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terughoudingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”*.

Verzoeker bevindt zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. Er is een repatriëring voorzien op 20 september 2023. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Er zijn geen gegevens die het dringend karakter van de vordering onderuit halen. Verweerder betwist het uiterst dringende karakter van de vordering ook niet in zijn nota met opmerkingen.

Het uiterst dringende karakter van de vordering staat *in casu* dan ook vast. Aan de eerste cumulatieve voorwaarde met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve later kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing

3.3.2. Verzoeker voert in een enig middel een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 7, 62, 74/13 en 74/14 van de Vreemdelingenwet, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te

Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van het hoorrecht, en van het zorgvuldigheidsbeginsel (*“du principe selon lequel l'administration est tenue de décider en prenant en compte l'ensemble des éléments du dossier”*)

Hij verstrekt volgende toelichting bij zijn middel:

“4.1. Première branche

4.1.1. Le requérant, ressortissant kosovare, se trouve en Belgique depuis 2015.

Depuis 2021, il a été d'abord cohabitant légal et puis marié avec Madame L.R., ressortissante belge née en Belgique.

Cette dernière travaille au quotidien en qualité d'aide-ménagère en Belgique, dans le cadre d'un contrat à durée indéterminée.

Le requérant et son épouse résident ensemble à BOOM.

Le requérant a manifestement introduit plusieurs demandes de regroupement familial en qualité de cohabitant légal et puis d'époux d'une ressortissante belge dont la dernière a manifestement été rejetée le 31 janvier 2023, signifiée au requérant le 6 février 2023.

Le requérant peut incontestablement se prévaloir de disposer d'une vie privée et familiale en Belgique (voy. notamment article 8 CEDH) ; ceci justifiant notamment aussi que le requérant est fondé à introduire le présent et même si, le cas échéant, il existe déjà un ordre de quitter le territoire antérieure exécutoire le concernant.

Le requérant peut être éloigné dès le 20 septembre prochain du territoire belge, vers un pays dont les ressortissants ont une obligation de visa pour la Belgique. En outre, il fait l'objet d'une interdiction d'entrée qui l'empêchera de solliciter et plus encore d'obtenir un visa pour la Belgique afin d'y rejoindre son épouse. Il est purement hypothétique que cette interdiction d'entrée soit levée par la Secrétaire d'Etat et dans quel délai elle le serait, sachant que le dépassement du délai légal est assimilé à un refus et qu'un recours introduit à l'égard de cette décision sera traité de manière ordinaire, soit d'une durée indéterminée qui pourrait être longue, et non pas dans le cadre de la procédure en extrême urgence.

Son épouse ne saurait en effet pas raisonnablement accompagner son mari au Kosovo, n'étant pas ressortissante de ce pays et travaillant en Belgique au quotidien et dans le cadre d'un contrat à durée indéterminée.

4.1.2. La décision querellée fait largement état de l'incident éclaté au sein de l'administration communale de BOOM le 06.02.2023 ; incident que le requérant a immédiatement regretté, celui-ci ayant envoyé un courriel d'excuses à l'administration communale par après (bien avant les décisions administratives entreprises) et ayant répété ses excuses devant les services de polices qui l'avaient interpellé (pièce 2). Si ce n'est une information ouverte, ce fait ne semble avoir fait l'objet ni d'une instruction, ni d'une inculpation et encore moins d'une condamnation.

Ce fait, isolé et d'une gravité relative (bien que pour rappel, le requérant le regrette), n'apparaît nullement pouvoir s'analyser comme démontrant une menace à l'ordre public, alors même que c'est cela qui justifie que le requérant fasse l'objet d'un ordre de quitter le territoire sans délai (article 74/14 de la LSE).

Il faut notamment prendre en considération un arrêt de la CJCE (aujourd'hui CJUE) du 31 janvier 2006 (C-503/03) : « le recours par une autorité nationale la notion d'ordre public suppose, en tout état de cause, l'existence, en dehors du trouble social que constitue toute infraction à la loi, d'une menace réelle et suffisamment grave, affectant l'intérêt fondamental de la société ». (Arrêt Rutili du 28 octobre 1975, arrêt Bouvchereau du 27 octobre 1977, Orfanopolous et Olivieri du 29 avril 2004).

Votre Conseil ne dit pas autre chose et a rappelé cette jurisprudence à l'occasion de plusieurs arrêts, notamment un arrêt portant le numéro de rôle CCE 29.861 du 4 juillet 2009 et un autre portant le numéro de rôle CCE 25.629 du 3 avril 2009.

A contrario, Votre Conseil n'a pas annulé une décision qu'elle a estimée valablement formée notamment parce que n'était pas uniquement basée sur des condamnations pénales (CCE 16.654 du 29 septembre 2008), au contraire du cas de la décision ici querellée.

Dans une situation analogue dans laquelle le requérant avait lui aussi une relation particulièrement étroite avec la Belgique et consécutivement des liens très faibles avec l'État dont il est ressortissant, Votre conseil avait annulé une décision identique à la décision querellée, l'estimant ne pas répondre notamment à l'exigence de proportionnalité inscrite à l'article 43 de la loi du 15 décembre 1980 mieux visée ci-avant (CCE 20.338, 20.12.2008).

Si certes, ces situations (refus de séjour et ordre de quitter le territoire, citoyens européens et ressortissants d'un pays tiers) ne sont pas tout à fait analogues, une différence (sauf minime, quod non en l'espèce) dans les exigences en termes de motivation de décision ne saurait se justifier.

4.1.3. L'entrave disproportionnée à son droit à la vie privée et familiale (article 8 de la CEDH) qui est invoqué par le requérant constitue un moyen d'autant plus sérieux qu'il est invité à quitter le territoire belge sans délai pour rejoindre le Kosovo. Ce qui distingue la décision querellée d'une décision de fin de séjour. La décision dont il est demandé la suspension induit une violation de l'article 8 de la CEDH dans la mesure où il serait éloigné de son épouse, Belge née en Belgique et avec laquelle il réside en Belgique, et ce pour une durée absolument indéterminée, qui pourrait être très longue :

1. Le requérant fait l'objet d'une interdiction d'entrée d'une durée de 3 années, qui l'empêchera de solliciter et plus encore d'obtenir un visa pour la Belgique afin d'y rejoindre son épouse. Il est purement hypothétique que cette interdiction d'entrée soit levée par la Secrétaire d'Etat et dans quel délai elle le serait, sachant que le dépassement du délai légal est assimilé à un refus et qu'un recours introduit à l'égard de cette décision sera traité de manière ordinaire, soit d'une durée indéterminée qui pourrait être longue, et non pas dans le cadre de la procédure en extrême urgence.

2. A supposer même que l'interdiction d'entrée ne fasse pas obstacle à l'examen « au fond » de sa demande de séjour (notamment par hypothèse après suspension, levée, annulation ou expiration de l'interdiction d'entrée), L'Etat belge n'entend manifestement pas admettre le requérant sur le territoire belge, ce qui fait qu'une demande de séjour en qualité d'époux de Belge aboutira certainement à un refus, qu'il faudra contester devant Votre juridiction, qui examinera ce recours dans un délai indéterminé, qui pourrait être long et que durant ce temps le requérant demeurera au Kosovo.

3. Il ne saurait être attendu de l'épouse du requérant d'accompagner son mari au Kosovo, n'étant pas ressortissante de ce pays et travaillant en Belgique au quotidien et dans le cadre d'un contrat à durée indéterminée. L'épouse du requérant perdrait son revenu et le requérant, qui n'a jamais vécu au Kosovo, n'y a aucune garantie d'un revenu suffisant permettant à son ménage de vivre conformément à la dignité humaine. La famille s'en trouverait plongée dans une misère noire. La vie privée et familiale du requérant ne peut donc s'exercer concrètement et raisonnablement autrement qu'en résidant en Belgique, comme c'est le cas avéré actuellement.

Il en résulte une entrave disproportionnée à la vie privée et familiale (article 8 de la CEDH) tant du requérant, que de son épouse puisqu'il y a, même en cas de présence d'un prétendu risque d'atteinte à l'ordre public (lequel ne constitue d'ailleurs nullement en une condamnation définitive), rupture de l'équilibre entre l'intérêt de l'Etat de voir la personne être éloignée de son territoire et l'entrave à un droit fondamental (en l'espèce droit à la vie privée et familiale) consécutif à cette mesure.

Autre élément généralement examiné par la partie adverse pour faire ce qui apparaît comme un examen de la proportionnalité de sa mesure vis-à-vis de l'entrave à la vie privée et familiale du requérant, son comportement en détention. En l'occurrence, sauf erreur, il n'en est pas fait mention.

Votre arrêt n° 204 211 du 24 mai 2018 reprenait diverses jurisprudences éclairantes quant aux critères à prendre en considération dans le cadre de la mise en balance des intérêts en présence :

« Dans l'arrêt Boultif contre Suisse, la Cour a énuméré les critères devant être utilisés pour l'appréciation de la question de savoir si une mesure d'expulsion était nécessaire dans une société démocratique et proportionnée au but légitime poursuivi. Ces critères sont les suivants :

- la nature et la gravité de l'infraction commise par le requérant ;
- la durée du séjour de l'intéressé dans le pays dont il doit être expulsé ;
- le laps de temps qui s'est écoulé depuis l'infraction, et la conduite du requérant pendant cette période ;
- la nationalité des diverses personnes concernées ;
- la situation familiale du requérant, et notamment, le cas échéant, la durée de son mariage, et d'autres facteurs témoignant de l'effectivité d'une vie familiale au sein d'un couple ;
- la question de savoir si le conjoint avait connaissance de l'infraction à l'époque de la création de la relation familiale ;
- la question de savoir si des enfants sont issus du mariage et, dans ce cas, leur âge ; et
- la gravité des difficultés que le conjoint risque de rencontrer dans le pays vers lequel le requérant doit être expulsé (Cour EDH, 2 août 2001, Boultif contre Suisse, point 40).

Dans l'affaire Üner contre Pays-Bas, la Cour a explicité deux critères se trouvant peut-être déjà implicitement contenus dans ceux identifiés dans l'arrêt Boultif contre Suisse :

- l'intérêt et le bien-être des enfants, en particulier la gravité des difficultés que les enfants du requérant sont susceptibles de rencontrer dans le pays vers lequel l'intéressé doit être expulsé ; et
- la solidité des liens sociaux, culturels et familiaux avec le pays hôte et avec le pays de destination (Üner contre Pays-Bas, op. cit., points 55 à 58) »

Nous soulignons les conditions qui posent à notre sens particulièrement problème en l'espèce.

La partie adverse s'est abstenue d'examiner, du moins avec le sérieux requis, les critères mis en évidence ci -avant (soulignés) puisque la partie adverse a conclu que le requérant pourra continuer à entretenir des liens avec son épouse à distance ; sans prendre en considération l'interdiction d'entrée présente dans l'ordonnancement juridique qui, dans le cas de l'exécution de la décision entreprise, aura pour conséquence que le requérant ne pourra rejoindre le territoire belge durant encore au moins 3 ans. Par ailleurs, on rappelle que le requérant résidait avec son épouse.

Par conséquent, l'entrave à la vie privée et familiale du requérant n'a manifestement pas été appréciée avec les justes critères déterminés par la partie adverse elle-même.

Il apparaît y avoir atteinte à l'article 74/13 de la LSE.

4.1.4. Il y aura lieu de vérifier au dossier administratif si le requérant a bien été entendu et si ses déclarations ont bien été prises en considération.

En somme, à titre conservatoire du moins, le requérant invoque la violation du droit d'être entendu du requérant/principe audi alteram partem, notamment consacré par l'article 62 de la LSE. En effet, ce droit prévoit non seulement d'être entendu mais également que ce qui est dit dans ce cadre soit pris en considération par la partie adverse dans le cadre de son appréciation et/ou son examen de la conformité de ses décisions avec les droits fondamentaux du requérant.

4.2. Deuxième branche

A titre subsidiaire, si les moyens invoqués ci-avant ne suffisent à considérer que les actes querelés comme devant être suspendus, il y a lieu de constater l'insuffisance de la motivation des décisions contestées (laquelle motivation est assez stéréotypée, alors que le cas est très particulier) ; en particulier sur l'entrave au droit à la vie privée et familiale du requérant (article 8 de la CEDH), de part, en particulier, l'absence de prise en considération de l'interdiction d'entrée présente dans l'ordonnancement juridique concernant le requérant ainsi que le fait de partir du principe que le requérant ne réside pas avec l'enfant belge indiqué, ce qui n'est pas conforme à la réalité :

La loi relative à la motivation des actes administratifs stipule que :

« Art. 2. Les actes administratifs des autorités administratives visées à l'article premier doivent faire l'objet d'une motivation formelle.

Art. 3. La motivation exigée consiste en l'indication, dans l'acte, des considérations de droit et de fait servant de fondement à la décision.

Elle doit être adéquate »;

L'article 62 de la loi du 15 décembre 1980 mieux décrite ci-avant est une disposition analogue.

En vertu de ces dispositions, un acte administratif est donc illégal, s'il n'est pas formellement motivé ou s'il ne contient pas de motifs de fond pertinents, établis et admissibles ;

Il a déjà été jugé par Votre Conseil qu'il appartient à l'État belge–Office des étrangers de motiver de manière aussi rigoureuse que possible la décision en prenant notamment en compte les éléments liés à la vie privée et familiale du requérant dont il avait connaissance (en ce compris dans des cas de motivation de la décision sur base d'un risque d'atteinte à l'ordre public ; CCE, 3 mars 2014, n° 120.069), ce qui n'a aucunement été le cas en l'espèce.”

3.3.3. De Raad merkt op dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip 'afdoende' zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief wordt aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. De motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden, zodat aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht is voldaan. Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet kan op het eerste gezicht niet worden vastgesteld.

3.3.4. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van de die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn

wettelijke toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 29 oktober 2002, nr. 111.954).

3.3.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt verweerder de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat verweerder bij het nemen van een beslissing minstens moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.3.6. Het *in casu* bestreden bevel om het grondgebied te verlaten vermeldt uitdrukkelijk artikel 7, eerste lid 1° en 13° van de Vreemdelingenwet als zijn juridische grondslagen. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

[...]

13° wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf”.

3.3.7. De toepassing van de voormelde toepassingsgevallen, wordt in het bestreden bevel als volgt gemotiveerd:

“Betrokkene diende op 09.02.2015 een verzoek tot internationale bescherming in. Dit verzoek werd op 24.05.2015 afgesloten met een beslissing weigering inoverwegingname van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen. Op 16.12.2015 werd per aangetekend schrijven een bevel om het grondgebied te verlaten per aangetekend schrijven aan betrokkene betekend.

Op 29.10.2021 diende betrokkene te Boom een verklaring wettelijke samenwoning in met de Belgische onderdane L.R.. Op 02.07.2022 huwde betrokkene te Boom met L.R.. Op 06.02.2022 werd aan betrokkene een bevel betekend om het grondgebied te verlaten.

Uit het interview van betrokkene en Mevr. R. in het kader hun aangifte huwelijk op 03.05.2023, verklaarde betrokkene dat hij na de weigering van zijn asielaanvraag, niet meer is teruggekeerd naar Kosovo en al die tijd bij vrienden in Charleroi heeft verbleven.

Op 03.08.2021 diende betrokkene een aanvraag gezinshereniging in met L. R. op basis van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980. Deze aanvraag werd op 31.01.2023 geweigerd omdat de referentiepersoon niet beschikt over voldoende bestaansmiddelen. Deze beslissing werd op 06.02.2023 aan betrokkene betekend. Betrokkene diende geen beroep in tegen deze beslissing.”

3.3.8. Verzoeker laat deze motivering geheel onbesproken en brengt geen elementen aan die deze aan het wankelen brengt. Verzoeker toont dan ook niet aan dat verweerder op incorrecte wijze toepassing heeft gemaakt van artikel 7, eerste lid, 1° en 13° van de Vreemdelingenwet.

3.3.9. Wat betreft de beslissing tot het niet toekennen van een termijn voor vrijwillig vertrek, wijst de Raad erop dat toepassing werd gemaakt van artikel 74/14, §3, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet. Deze wetsbepaling schrijft het volgende voor:

“§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. (...)

§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :

1° er een risico op onderduiken bestaat, of; (...)

3° de onderdaan van een derde land een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid, of; (...) In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.”

3.3.10. De Raad merkt op dat verzoeker de motieven, op grond waarvan werd vastgesteld dat er een risico op onderduiken voorhanden is – met name *“Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden”*, waarbij wordt gesteld dat *“Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 22.02.2022 dat hem betekend werd op 24.02.2022. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Betrokkene diende te weten dat het beroep dat hij tegen dit bevel indiende geen schorsende werking had. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing”* – onbesproken laat. Hij brengt deze motivering dan ook

niet aan het wankelen, waarbij dit motief reeds voldoende is om de beslissing tot het niet toekennen van een termijn voor vrijwillig vertrek te schragen.

3.3.11. Volledigheidshalve, wijst de Raad erop dat wat betreft het gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid, in de bestreden beslissing gemotiveerd werd dat *“Uit het administratieve dossier blijkt dat betrokkene zich op 06.02.2023 op zeer agressieve manier gedroeg aan een loket van de dienst burgerzaken van Boom. Hij sloeg het plexiglas van het loket stuk en verwondde daarbij een medewerkster. Ten laste van betrokkene werden die dag door de politie van PZ Rupel pv's opgesteld voor opzettelijke vernielingen en opzettelijke slagen en verwondingen. Het plegen van dergelijke feiten wijst op een gevaarlijke persoonlijkheid in hoofde van de betrokkene, die de openbare veiligheid in het gevaar brengt. Gezien het gewelddadige karakter van deze feiten en het totaal gebrek aan respect voor de veiligheid en het psychische welzijn van de medewerkers van het Vreemdelingenloket van Boom, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden”*. Verzoeker benadrukt dat het gevaar voor de openbare orde inhoudt dat er sprake is van een reële en voldoende ernstige bedreiging van de fundamentele belangen van de samenleving. Hij stelt dat het gaat om een eenmalig incident, waarbij hij de feiten minimaliseert, stelt dat hij zijn spijt heeft betuigd en benadrukt dat er geen veroordeling voorligt. Hiermee brengt verzoeker evenwel niet de gedane beoordeling aan het wankelen, waarbij een individuele beoordeling werd gemaakt van verzoekers persoonlijke gedragingen en waarbij terecht werd gesteld dat de gewelddadige feiten getuigen van een totaal gebrek aan respect voor de veiligheid en het psychische welzijn van de medewerkers van het Vreemdelingenloket. De enkele omstandigheid dat (nog) geen strafrechtelijke veroordeling voorligt, verhindert niet dat verweerder – op grond van zijn eigen bevoegdheden – maatregelen neemt op verblijfsrechtelijk vlak. Wat betreft de geuite spijtbetuigingen die verzoeker bij zijn verzoekschrift voegt, wijst de Raad erop dat deze geen afbreuk doen aan de vaststellingen in de bestreden beslissing omtrent de aard van zijn persoonlijke gedragingen. Volledigheidshalve wijst de Raad er ook op dat verzoeker bij zijn gehoor op 19 april 2023 – waarvan hij het proces-verbaal als overtuigingsstuk 2 bij zijn verzoekschrift voegt – de feiten verder minimaliseert en stelt dat hij niet vindt dat hij enige vorm van geweld heeft gebruikt.

3.3.12. Verzoeker focust zich in zijn middel verder op zijn recht op privé- en gezinsleven zoals bedoeld in artikel 8 van het EVRM. Verzoeker schetst hierbij zijn historiek, waarbij hij stelt dat hij reeds sinds 2015 in België verblijft. Hij benadrukt zijn huwelijk met een Belgische onderdaan, waarbij hij van oordeel is dat er sprake is van een onevenredige inmenging in zijn gezinsleven. Hij wijst hierbij tevens op de verplichting van verweerder om bij het treffen van een bevel om het grondgebied te verlaten rekening te houden met zijn gezinsleven, zoals blijkt uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

3.3.13. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

3.3.14. *In casu* staat niet ter betwisting dat verzoeker een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM onderhoudt, met zijn Belgische echtgenote. Uit een lezing van de bestreden beslissing blijkt dat verweerder ook rekening heeft gehouden met dit gezinsleven en heeft gesteld dat:

“Betrokkene toont niet aan dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben met Mevr. L.R. en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in zijn land van herkomst of een ander land waar, die zelf van Servische origine is en dezelfde taal spreekt als betrokkene, beide kunnen verblijven. Het louter feit dat Mevr. R. niet kan gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Kosovo of een ander land waar zij beide kunnen verblijven. Zowel betrokkene als Mevr. R. wisten dat het gezinsleven in België van af het begin precair was. Het is Immers eigen aan grensoverschrijdende relaties dat een van de partners het land waarvan hij of zij de nationaliteit heeft en waar hij of zij verblijft, dient te verlaten. Het gegeven dat één van de partners zijn of haar job zou moeten opgeven, of enige aanpassingsmoeilijkheden zou ervaren op economisch, cultureel of linguïstisch gebied, maakt het Immers niet onmogelijk om elders tewerkstelling te vinden en er een gezinsleven te ontwikkelen. Uit het interview van betrokkene en Mevr. R. In het kader hun aangifte huwelijk op 03.05.2023, verklaarden betrokkene en zijn echtgenote, dat Mevr. R., voorafgaandelijk aan het huwelijk met betrokkene, samen met haar ouders, haar broer en haar zus naar Kosovo zijn gegaan om betrokkene ouders te ontmoeten. Aanpassingsmoeilijkheden of het verlies van tewerkstelling maken immers geen onoverkomelijke hinderpalen uit die verhinderen dat het gezinsleven elders wordt verdergezet (RW, nr. 181.244 van 25 januari 2017). Mevr. R. kan er uiteraard ook voor kiezen om In België te blijven en met betrokkene contact te onderhouden via mail, telefoon en andere moderne communicatiemiddelen en via periodieke reizen naar de plaats waar betrokkene verblijft.”

3.3.15. De Raad wijst tevens op de volgende overweging in de nota met opmerkingen: *“Artikel 8 EVRM is niet absoluut en de bestaansmiddelenvoorwaarde cfr. artikel 40ter Vw. streeft uiteraard een legitiem doel na, met name vermijden dat personen na een aanvraag gezinshereniging ten laste zouden vallen van de openbare overheden en aldus bescherming van de staatskas. De verzoekende partij maakt geenszins aannemelijk dat de rechtmatige toepassing van de vreemdelingenwet in strijd zou zijn met artikel 8 EVRM.”*

3.3.16. De Raad benadrukt dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van nietonderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM. Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet onderzocht worden in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf.

Verzoeker is nooit eerder toegelaten of gemachtigd tot een verblijf van langer dan drie maanden. Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. Verzoeker kan zich derhalve ook niet beroepen op de zogenaamde *Boultif* en *Üner* criteria, waarnaar hij in zijn verzoekschrift verwijst. Wel moet worden onderzocht of er een positieve verplichting

is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107).

In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de verdragsluitende staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Een ander belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, *quod in casu*, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142). Verzoeker blijft in gebreke de in zijn situatie vereiste bijzonder uitzonderlijke omstandigheden aan te tonen. De Raad wijst er dienaangaande op dat verzoeker en zijn echtgenote zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van verzoeker ertoe leidt dat het voortbestaan van het gezinsleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108). Verzoeker noch zijn echtgenote kunnen voorhouden onbewust te zijn geweest van verzoekers illegale verblijfstoestand.

Daarnaast stelt de Raad vast dat verzoeker niet aantoont dat er onoverkomelijke hinderpalen aanwezig zijn voor het leiden van het voorgehouden gezinsleven in het land van herkomst of elders. Zoals verweerder reeds motiveerde, volstaat de enkele omstandigheid dat verzoekers echtgenote alhier aan het werk is niet. De Raad wijst er verder op dat moderne communicatiemiddelen of periodieke bezoeken verzoeker in staat kunnen stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met zijn echtgenote en de relatie met haar verder te onderhouden. Verzoeker toont voorts niet aan dat zijn echtgenote hem niet kan bezoeken. De bestreden beslissing verhindert zijn echtgenote niet om hem te bezoeken en contact te blijven houden tijdens de scheiding en de banden verder te onderhouden. Uit geen enkel objectief controleerbaar gegeven blijkt als zou het ingeroepen gezinsleven enkel op Belgische bodem kunnen worden beleefd. De omstandigheid dat verzoeker en zijn echtgenote hier de voorkeur aan geven, volstaat niet.

3.3.17. Waar verzoeker er nog op wijst dat hij onderhevig is aan een inreisverbod, dat hem tevens op 6 september 2023 werd betekend, wijst de Raad erop dat verzoeker desgevallend – overeenkomstig artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet – de mogelijkheid heeft om een opschorting of opheffing te verzoeken van het inreisverbod, zich hierbij beroepend op zijn gezinsleven met zijn echtgenote. Verzoekers betoog dat verweerder dergelijke opheffing of opschorting niet zal toestaan, evenals zijn betoog dat, zelfs indien dit wordt toegestaan, verweerder de aanvraag gezinshereniging zeker zal weigeren, betreft niet meer dan een louter hypothetisch betoog. De Raad wijst erop dat zowel het verzoek tot opheffing/opschorting van het inreisverbod, als de aanvraag tot gezinshereniging zijn omkaderd in de Vreemdelingenwet. Indien verzoeker in de toekomst geconfronteerd zou worden met negatieve beslissingen dienaangaande, dewelke volgens hem niet in overeenstemming zijn met de wettelijke bepalingen, staat het hem vrij gebruik te maken van de voorziene beroepsmogelijkheden. Dat dergelijke hypothetische stappen mogelijk enige tijd in beslag nemen, maakt niet dat er *in casu* een schending van artikel 8 van het EVRM kan worden vastgesteld. Alleszins benadrukt de Raad nogmaals de mogelijkheid van verzoekers echtgenote om hem te vergezellen naar Kosovo, waaromtrent verzoeker niet heeft aangetoond waarom dit in hun geval onoverkomelijk is.

3.3.18. De Raad merkt nog op dat de aanwezige raadsvrouw ter terechtzitting bevestigt dat er geen sprake is van gemeenschappelijke kinderen.

3.3.19. Verzoeker betwist daarnaast de verdere motivering in de bestreden beslissing ook niet dat, in zoverre hij nog neven heeft in België, niet blijkt dat deze familiebanden als gezins- of familielevens worden beschermd onder artikel 8 van het EVRM, nu geen sprake is van aanvullende elementen van afhankelijkheid, andere dan normale emotionele banden.

3.3.20. Verzoeker toont ten slotte ook niet concreet aan dat hij voor het overige duurzame sociale en/of economische banden heeft opgebouwd in België die als privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM kunnen worden gekwalificeerd. De enkele omstandigheid dat hij reeds sinds 2015 in België verblijft, zonder dat hierbij op enige wijze verdere persoonlijke elementen worden geconcretiseerd of gestaafd, kan in dit verband niet volstaan. De Raad stelt verder vast dat verzoeker een loonfiche van de maand oktober 2022, op zijn naam, voegt bij het verzoekschrift, doch hij verduidelijkt niet waarom op grond hiervan een beschermenswaardig privéleven moet worden vastgesteld. Nu zijn verblijf in België ook steeds precair was, blijkt bovendien niet dat verzoeker enige rechtmatige verwachting kon hebben dat hij hier een privéleven kon opbouwen. Evenmin liggen concrete hinderpalen voor die verzoeker verhinderen om opnieuw een privéleven te leiden elders. In deze situatie blijkt niet dat in het voorliggende geval sprake kan zijn van een gebrek aan eerbiediging van het privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, Antwi e.a. v. Noorwegen, par. 89).

3.3.21. Zoals reeds werd aangestipt, stelt artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet dat verweerder bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familielevens en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Een eenvoudige lezing van het bestreden bevel leert dat verweerder rekening hield met de door verzoeker ingeroepen gezins- en familiale situatie. Uit de voorgaande bespreking blijkt dat verweerder hieromtrent op het eerste zicht een redelijke en zorgvuldige beoordeling heeft gemaakt. Verder wees hij erop dat verzoeker verklaarde geen kinderen te hebben en evenmin gezondheidsproblemen, wat door verzoeker niet wordt betwist. In deze omstandigheden blijkt *prima facie* geen schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

3.3.22. Waar verzoeker nog een schending aanvoert van het hoorrecht, en zich de vraag stelt of hij voorafgaandelijk aan de totstandkoming van de bestreden beslissing werd gehoord, wijst de Raad erop dat uit de stukken gevoegd bij de nota met opmerkingen blijkt dat verzoeker werd gehoord. Ter terechtzitting beaamt de aanwezige raadsvrouw dat zij kennis heeft genomen van het verslag van het gehoor. In zoverre verzoeker in zijn verzoekschrift nog stelt dat het niet volstaat dat hij werd gehoord, doch dat tevens dient te blijken dat verweerder rekening heeft gehouden met de door hem afgelegde verklaringen, toont verzoeker niet aan met welke elementen, die hij kenbaar heeft gemaakt, geen rekening zou zijn gehouden.

3.3.23. Waar verzoeker doorheen zijn verzoekschrift nog verwijst naar arresten van de Raad, wijst de Raad erop dat deze verwijzingen, bij gebrek aan een precedentenwerking, niet dienstig zijn.

3.3.24. Het enig middel is, *prima facie*, niet ernstig.

3.4. De vaststelling dat er niet voldaan is aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien september tweeduizend drieëntwintig door:

N. DENIES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. DENIES